

Ο πόλεμος στη Μ. Ανατολή
Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα
Η ιστορική ευθύνη της εργατικής τάξης

Θοδωρής Μαράκης

**“Κάτω από την αυξανόμενη ένταση της καπιταλιστικής αποσύνθεσης οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί φτάνουν σ’ ένα αδιέξοδο, που στην κορυφή του οι διάφορες συγκρούσεις και αιματηρές τοπικές ταραχές πρέπει άφευκτα να συγχωνευτούν σε μια πυρκαγιά παγκόσμιας έκτασης...
(...) κι αυτό στην ερχόμενη ιστορική περίοδο μια καταστροφή απειλεί ολόκληρο τον πολιτισμό της ανθρωπότητας. Τώρα είναι η σειρά του προλεταριάτου, δηλαδή κυρίως της επαναστατικής πρωτοπορίας του. Η ιστορική κρίση της ανθρωπότητας έχει αναχθεί σε κρίση της επαναστατικής ηγεσίας”. (Τρότσκι στο Μεταβατικό)**

Θεωρώ ότι τα παραπάνω αποσπάσματα γραμμένα το 1938 διατηρούν σήμερα όλη τους την αξία.

Σε πρόσφατη ομιλία του ο υπουργός Πιερρακάκης υπογράμμισε ότι: **«για να είμαστε ειλικρινείς, η εποχή της γεωπολιτικής αθωότητας έχει τελειώσει»**. Παραφράζοντας τα λόγια του Πιερρακάκη θα τόνιζα ότι: **“Για να είμαστε ειλικρινείς η εποχή της ταξικής “αθωότητας” πρέπει να τελειώνει”**.

Η επίθεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των σιωνιστών ιμπεριαλιστών του Ισραήλ, είναι ένα μεγάλο βήμα στο δρόμο της βύθισης της ανθρωπότητας στη βαρβαρότητα! Οι ιμπεριαλιστές Α’ και Β’ εθνικής έχουνε βάλει τα χρώματα και έχουνε μπει στο μονοπάτι του

πολέμου. Η αποσύνθεση του καπιταλισμού, η επίθεση στις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, η όξυνση των ανταγωνισμών, ο εμπορικός πόλεμος, οι φρενήρεις εξοπλισμοί, αποτελούν τη μοναδική βεβαιότητα, στην αβεβαιότητα, που κυριαρχεί παγκόσμια και ιδιαίτερα στα επιτελεία των καπιταλιστών.

Ο Τραμπ ανέλαβε πρόεδρος των ΗΠΑ κρατώντας στο χέρι – το αριστερό – το σήμα του Μπέρτραντ Ράσελ, είχε τη έννοια να λάβει και το Νόμπελ της Ειρήνης, κατηγορούσε τον Μπάιντεν και τη Κάμαλα για πολεμοχαρείς, αλλά άλλαι αι βουλαί των ανθρώπων και άλλες οι βουλές της “λογικής” του καπιταλισμού και συγκεκριμένα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού!

Έχουμε πολλές αναλύσεις για τη κατάσταση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όλες συγκλίνουν στο συμπέρασμα ότι χρόνο με το χρόνο, παρά το γεγονός ότι εξακολουθεί να κατέχει την πρωτοκαθεδρία σαν οικονομική και πολεμική υπερδύναμη, χάνει έδαφος σε σχέση με το κύριο ανταγωνιστή του, την Κίνα. Αυτό τον κάνει ολοένα και πιο επιθετικό, πιο τολμηρό και πιο επικίνδυνο. Και η σημερινή του επιθετικότητα έχει σημαντική διαφορά σε σχέση με το χθες όσο αφορά την οικονομική εξασθένησή του. Προσπαθεί να εξαγάγει την κρίση του με κάθε δυνατό τρόπο στους πάντες, μηδέ εξαιρουμένων και των στενών συμμάχων του.

Ο Τραμπ υποσχέθηκε να κάνει ξανά μεγάλη την Αμερική και το πρώτο του βήμα ήταν οι δασμοί και ο εμπορικός πόλεμος πράγμα που δεν είχε αποτέλεσμα, αντίθετα τα μεγέθη της οικονομίας χειροτέρεψαν, τα στοιχεία είναι γνωστά. Ακρίβεια, ανεργία, διόγκωση του δημόσιου χρέους, οι αμερικάνικες εταιρίες δεν επέστρεψαν στο πάτριο έδαφος κλπ. Ανάγκασε το Ανώτατο Δικαστήριο να βγάλει στην παρανομία τους δασμούς!!

Έτσι αναγκάστηκε να μετατραπεί από “ειρηνοποιός” σε αδίστακτο παραδοσιακό Αμερικάνο γκάγκστερ, και “τώρα μιλούν οι πιστολιές”! Ιράν, Βενεζουέλα, Νιγηρία, Κούβα και τώρα ξανά Ιράν. Με ωμό τρόπο μετονόμασε στο πραγματικό του όνομα το υπουργείο Άμυνας στο πραγματικό του όνομα, **υπουργείο Πολέμου!** Αυτό δεν σημαίνει ότι θα παρατήρει το όπλο των δασμών. Ιράν, Βενεζουέλα, Νιγηρία, Κούβα και ξανά Ιράν.

Ο Ναπολέων Βοναπάρτης είπε ότι ο πόλεμος είναι η πιο πολύπλοκη όλων των εξισώσεων. Είναι πάντα δύσκολο να προβλεφθεί το αποτέλεσμα οποιουδήποτε πολέμου, γιατί υπάρχουν πλήθος άγνωστων παραγόντων που είναι δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να γίνουν γνωστοί εκ των προτέρων. Ωστόσο όποιο από τα πιθανά σενάρια και αν επικρατήσει, παράδειγμα μια νίκη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού με ανατροπή των μουλάδων και την εγκαθίδρυση μιας φιλοαμερικανικής κυβέρνησης αυτό μόνο προσωρινά μπορεί να δώσει κάποια λύση στα

μεγάλα και δυσεπίλυτα προβλήματα του αμερικάνικου και γενικότερα του παγκόσμιου καπιταλισμού, αποσύνθεσή του θα συνεχίσει να βαθαίνει μ' όλα τα γνωστά επακόλουθα. Και κύρια ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές θα βαθαίνει. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εκτός από την κατοχή και εκμετάλλευση των πετρελαίων θα είχε ταυτόχρονα καταφέρει ένα γερό χτύπημα στο Κινέζο ανταγωνιστή του – γιατί όλοι καταλαβαίνουμε ότι πίσω από την επίθεση στο Ιράν κρύβεται ένα χτύπημα στη Κίνα. Έτσι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα αισθανθεί ακόμη πιο δυνατός και κυρίαρχος και αυτό θα τον κάνει ιδιαίτερα επιθετικό και απαιτητικό ακόμη και προς τους στενούς συμμάχους του.

Τώρα όσο αφορά τον ιρανικό λαό και τις εθνικές μειονότητες δεν έχουν να ωφεληθούν τίποτα και όπως δείχνουν τα παραδείγματα του Ιράκ και της Λιβύης, το πιο πιθανό η κατάστασή τους να χειροτερεύσει.

Το άλλο με λιγότερες πιθανότητες να συμβεί είναι να αντέξει της συνδυασμένης επίθεσης το καθεστώς των μουλάδων – ισχυρίζομαι ότι έχει λιγότερες πιθανότητες λόγω της υπεροπλίας των ΗΠΑ και του Ισραήλ, της ανταπόδοσης πυρών από τις πληττόμενες χώρες του κόλπου και της Μέσης Ανατολής, λόγω του ότι εκτιμώ ένα τέτοιο διεφθαρμένο, μισητό και σε κρίση καθεστώς έχει περιορισμένες εκ των πραγμάτων αντοχές, και τέλος δεν γνωρίζει ή και απορρίπτει το χαρτί του διεθνισμού, από την άλλη στις ΗΠΑ παρά την αντίθεση των Αμερικανών στην επίθεση στο Ιράν προς το παρόν δεν φαίνεται να αναπτύσσεται ένα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα – και να υποχρεώσει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους σιωνιστές σε υποχώρηση και συμβιβασμό. Κάτι, που ενώ είμαι ενάντια στο καθεστώς των μουλάδων, θα το ήθελα να συμβεί.

Δυστυχώς μια τέτοια εξέλιξη μόνο και πάλι προσωρινά θα έκοβε τα φτερά του γκαγκστερικού αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, κάτι που έχει φανεί στη μετά περίοδο από την ήττα του στο Βιετνάμ και από τις αποχωρήσεις του από Αφγανιστάν και Ιράκ. Αλλά αυτά δεν είναι παρά εικασίες.

Επανερχόμενος στο θέμα των ωφελημάτων του ιρανικού λαού από ένα τέτοιο, με λίγες πιθανότητες, σενάριο θα δήλωνα κατηγορηματικά ότι δεν θ' άλλαζε σε τίποτα από την κατάστασή του. Το καθεστώς των μουλάδων θα ισχυροποιούνταν ίσως για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Η μόνη αξιόπιστη λύση για τον ιρανικό λαό θα ήταν με την εργατική τάξη επικεφαλής χτίζοντας τις δικές της οργανώσεις, εμπειρία που έχει από την ανατροπή του Σάχη, να προλάβει και να ανατρέψει πριν τους ιμπεριαλιστές, το λαομίσητο καθεστώς και με το όπλο

του το διεθνισμό και την συμπάθεια, την αλληλεγγύη και την στήριξη των λαών της Μέσης Ανατολής και της παγκόσμιας εργατικής τάξης να στείλει τον ιμπεριαλισμό και το σιωνιστές στον αγύριστο. Ακούγεται ουτοπικό αλλά είναι η μόνη αξιόπιστη λύση. Κλείνω την παρένθεση...

Εν κατακλείδι με το ένα ή το άλλο υποθετικό σενάριο οι τοπικές συγκρούσεις, συγκρούσεις των ιμπεριαλιστών μέσω αντιπρόσωπων και οι ταραχές θα συνεχιστούν και θα συγκλίνουν προς ένα γενικευμένο παγκόσμιο πόλεμο, που σε πρώτη φάση θα λάβει χώρα όχι με πυρηνικά αλλά με συμβατικά, αλλά όπως γνωρίζουμε εξίσου καταστροφικά όπλα. Οι πύραυλοι, τα drones και τα υπερσύγχρονα πολεμικά αεροπλάνα θα δώσουν εκατομμύρια νεκρούς κύρια αμάχους, ένας τέτοιος παγκόσμιος θα είναι πιο αιματηρός και από τον 2ο Π Π!

Όχι στον εφησυχασμό ότι κατέχοντας οι ιμπεριαλιστές πυρηνικά δεν θα τολμήσουν μια παγκόσμια σύγκρουση. Οδεύουν προς αυτόν ανεξάρτητα από κάθε λογική δέσμιος της λογικής του αχαλίνωτου καπιταλιστικού ανταγωνισμού, ψάχνοντας τη διέξοδο!!

Για τους λαούς και ιδιαίτερα για τα πρωτοπόρα στρώματα της εργατιάς και της νεολαίας το δίλημμα **ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Η ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ** είναι αμείλικτα επίκαιρο. Και εδώ έρχονται οι ευθύνες κύρια της επαναστατικής αριστεράς και όχι γενικά της “αριστεράς”. **Ο σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα θεωρώ ότι πλέον έχει γίνει άμεσο επίκαιρο σύνθημα και αίτημα.**

Ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή μας στέλνει το μήνυμα ότι δεν έχουμε απεριόριστο χρόνο. Οι ευθύνες της επαναστατικής αριστεράς και μόνο αυτής είναι μεγάλες. Γιατί τα κόμματα της αντιπολίτευσης ομνύοντας, στο κουρελόχαρτο, πλέον, του διεθνούς δικαίου, στον εδώ και χρόνια παραγκωνισμένο από τους ιμπεριαλιστές και τους σιωνιστές ΟΗΕ και με τα παρακάλια στην κυβέρνηση του Μητσοτάκη, να καλέσει συμβούλιο αρχηγών για **“χάραξη εθνικής γραμμής”**, όταν αυτός έχει ήδη χαράξει την “εθνική γραμμή”, σύμφωνα με τα συμφέροντα του ελληνικού ιμπεριαλισμού αποκοιμίζουν το λαό, νεολαία και εργατική τάξη, χωρίς να εξαγγέλλουν, με εξαίρεση το ΚΚΕ, δράσεις.

Και πρώτα απ’ όλα να αποκτήσει ένα αξιόπιστο και σοβαρό πρόσωπο, αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται να ξεπεράσει τον ολέθριο και ανταγωνιστικό κατακερματισμό της:

Συγκροτώντας ένα πλατύ αντιπολεμικό μέτωπο, χωρίς ηγεμονισμούς, όπου θα χωράει όποιος είναι ενάντια στο πόλεμο και σε μια καμπάνια με βασικό σύνθημα:

Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα.

Την πρωτοβουλία γι αυτό θεωρώ ότι χρειάζεται να την πάρει η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** όπου συσπειρώνει τις πιο μαζικές οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, όπου έχει μετά από 17 χρόνια ζωής πολιτογραφηθεί σε ορατή στο κίνημα δύναμη, για να καλέσει ευρεία σύσκεψη όλων των οργανώσεων. Λογικά αυτή την πρωτοβουλία θα χρειαζόταν να την πάρει το ΚΚΕ αλλά δεν είναι στις συνήθειες του, έχει δυστυχώς γυρίσει στην 3η περίοδο.

Οργάνωση αντιπολεμικών επιτροπών στις γειτονιές – είχαμε επιτροπές χτίσει με αξιολογες παρεμβάσεις στο πόλεμο των Μπους.

Παρέμβαση πόρτα - πόρτα στις γειτονιές, στα σωματεία, στα εργοστάσια και στις επιχειρήσεις, με στόχο την ενεργοποίησης παλιάς γενιάς και την αφύπνιση της νέας.

Συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια, ημέρες απεργιακής δράσης

Με πρόγραμμα:

-Τον άμεσο τερματισμό όλων των επιθέσεων των ΗΠΑ και του Ισραήλ στο Ιράν.

-Το χτίσιμο ενός μαζικού, διεθνούς αντιπολεμικού κινήματος με διαδηλώσεις, απεργίες, αποκλεισμούς, προκειμένου να ασκηθεί πίεση για άμεση αποκλιμάκωση της σύγκρουσης στη Μέση Ανατολή.

-Να αποσυρθούν από την περιοχή οι πολεμικοί μηχανισμοί: να τερματιστεί η ατελείωτη εξοπλιστική μανία που κρατά τη Μέση Ανατολή στην κόψη του ξυραφιού.

-Αλληλεγγύη στους εργαζόμενους και τους καταπιεσμένους λαούς σε όλη την περιοχή: ενάντια στον ρατσισμό, την ισλαμοφοβία, τον αντισημιτισμό και την εθνικιστική υστερία που χρησιμοποιούν τα κράτη για να καταστείλουν την κοινωνική οργή στο εσωτερικό τους.

-Ταξική αλληλεγγύη στον αγώνα των ιρανικών μαζών για τα δημοκρατικά, τα έμφυλα και τα εθνικά τους δικαιώματα.

-Έξω οι αμερικάνικες και βρετανικές ΝΑΤΟϊκές βάσεις από Ελλάδα-Κύπρο! Έξω από

το ΝΑΤΟ!

-Καμία συμμετοχή - καμία εμπλοκή - καμία βοήθεια από την Ελλάδα στον πόλεμο ΗΠΑ-Ισραήλ!

-Δεν θα πολεμήσουμε, δεν θα πεθάνουμε για τα συμφέροντά τους!

-Αλληλεγγύη στους λαούς, ειρήνη, διεθνιστική κοινή πάλη.

Καλά αυτά τα συνθήματα, αλλά θεωρώ σκόπιμο ότι το βασικό σε τελική ανάλυση στοιχείο της προπαγάνδας μας, χρειάζεται να είναι ότι:

-Όσο υπάρχει καπιταλισμός θα υπάρχουν πόλεμοι και όχι ειρήνη.

- Ο μόνος δρόμος για την ειρήνη στους λαούς είναι η ανατροπή του καπιταλισμού και η εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού.

Με εντυπωσίασε το γεγονός ότι σε καμιά, από τις ενάντια στο πόλεμο, ανακοινώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν υπάρχει η αναγκαιότητα για την ανατροπή του καπιταλισμού και την αναγκαιότητα του σοσιαλισμού για να υπάρξει ειρήνη στους λαούς!! Βέβαια για σοσιαλισμό μιλάει το ΚΚΕ, αλλά παρά τις καλές του προθέσεις τον δυσφημεί, όταν υμνεί και υπερασπίζεται τη σταλινική περίοδο και ταυτίζει το σοσιαλισμό με τον “σοσιαλισμό” που κατέρρευσε.

Γι αυτό το στόχο η επαναστατική αριστερά χρειάζεται να απευθυνθεί στην εργατική τάξη, τη νεολαία και ιδιαίτερα στην πρωτοπορία και να ζητήσει αυτή την κρίσιμη περίοδο, πριν οι ιμπεριαλιστές βυθίσουν την ανθρωπότητα στη βαρβαρότητα και αφανίσουν τον πλανήτη Γη, να αναλάβουν την ιστορική ευθύνη επικεφαλής των λαϊκών μαζών να ανατρέψουν τον καπιταλισμό.

Απαραίτητη προϋπόθεση το χτίσιμο μαζικών επαναστατικών κομμάτων και Διεθνούς! Επαναστάσεις, εξεγέρσεις είχαμε και θα έχουμε, αλλά τι πέτυχαν, Ιρανική επανάσταση =μουλάδες, η Αραβική Άνοιξη χάθηκε σε νέα αυταρχικά καθεστώτα, Μπαγκλαντές, Νεπάλ, κλπ, έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας.

Γι αυτό σε τελική ανάλυση η απάντηση ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα είναι:

ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Η επαναστατική αριστερά οφείλει να κάνει την εργατική τάξη ικανή για το κάλεσμα της ιστορίας για το σοσιαλισμό.